

en Anelse om, at det snarere bliver Pastor Gaardbo, der kommer til at gaa af med Sejren.“

„Pastor Gaardbo? Hvor falder du paa det? Det er jo ikke engang afgjort, at han vil stille sig.“

„Jo, det gør han saamænd nok. Efter hvad der foregik igaar, maa han næsten gøre det, synes jeg. Men det bliver ikke med Enslevs gode Vilje.“

„Hvordan kan han saa blive valgt?“

„Jeg tænker, han hjælper sig selv. Han viste sig ved Mødet som en frygtløs Mand.“

„Men han gjorde da slet ikke nogen Lykke.“

„Hvem har sagt det?“

„John fortalte, at Folk ikke vilde høre ham tilsidst. Det blev jo næsten til Skandale.“

„Snak! Der var ganske vist nogle Spektakelmagere. Men det kan ikke undgaaes ved den Slags Møder. Pastor Gaardbo talte baade smukt og djærvt, synes jeg. Og det var vist den almindelige Mening.“

Jytte, der havde set op, bøjede sig igen ned over sit Broderi og blev lidt rød. Saa meget Pastor Gaardbo til Tider var hende imod — og hun kunde i enkelte Øjeblikke næsten hade ham — var hun alligevel Moderen taknemlig for de Ord. Hun ærgrede sig nu kun over, at hun straks havde troet paa Fætterens ondsksfulde Opspind om ham, hvad der endogsaa havde kostet hende et Par Timer af hendes Nattesøvn. Det var gaaet hende saa taabeligt nær, at han havde lidt et Nederlag.

For nu ikke at høre mere rullede hun sit Sytøj sammen og gik ind.